

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

PAUL DE KOCK.

Fou durant prop de mitj sigle
l' admiració de la Fransa,
y avuy, mort y tot, sas obras
viuhen, corran y s' escampan.
De la mussa joganera
va sè apóstol entussiasta,
donant lliçons severíssimas
baix una forma agradable.
Visqué apartat del estrépit,
rodejat de flors y d' arbres;
morí com moren los sabis
y las concièncias honradas.

MINAS D' OR.

Casi tots los periódichs de la localitat han dut los anuncis: «Con 150 pesetas se gararán en un mes 2,000 pesetas y más.» Aixís deya l' un. Y l' altre deya lo següent: «Con 50 pesetas, ganarán en ocho meses 40,000 pesetas y más.» Lo primer anava precedit per un nom que sembla cabalístich, MANICA ORPHIR, y l' segon per un altre nom del mateix istil: APPALACHION.

De modo que hi ha manera de fer fortuna per tots los gustos; los més impacients necessitan més diners que 'ls més calmosos. Ab 150 llaunas ne farán 2,000 al cap de un mes. Los calmosos no han de arriscar tan grossa cantitat; deu tristos duros los bastan pera ferne 8,000 al cap de vuit mesos. Ja ho veuhén, se tracta de un verda-der portento.

Plé de ilusions y d' esperansas vaig dirigir-me al pís primer de la casa n.º 12 del carrer de la Princesa, qu' es ahont, segons l' anunci, resideix lo director del *Universal*, encarregat de proporcionar tan estupendas gangas. Haig de parlar ab franquesa. Me creya trobar allá un verdader Palau de fadas, las parets empaperadas ab bitllets de banch, los solats fets ab unsas de perruca, los mobles incrustats de diamants: alguna cosa, en fi, com una fantástica decoració de apoteosis, de las que sab idear en Soler y Rovirosa...

La desilusió va ser completa. Era aquell un pís com los demés: pitjor que 'ls demés. Pochs mobles y senzills: las parets desmanteladas: un conato de oficina consistent en una taula escriptori ocupada per quatre dependents, tots menors d' edat, y ab més cara de escoláns que de dependents de comers. Lo primer que se 'm va oc-rrre es que tot alló venut al Encant no valia l' import de una acció de la APPALACHION, es á dir, deu duros.

Sortiren á rebrém dos senyors, un d' ells ab unas grans melenas parlant abdós aquell llenguatge xapurat tant propi aels *arrenca-queixalis*. Vaig compendre desseguida qu' eran los amos del tinglado. Somreyan, me miravan ab complacencia y fins se 'm figurava llegir en la seva cara la satisfacció que 'ls produhia la mèva presencia. Un y altre semblavan dir:

—Vaja, 'ls anuncis al últim han produhit lo efecte desitjat. Ja comensan á venir capitalistas.

Vaig demanarlos ab molta cortesia que 'm donguessen algunas explicacions, y van ferho en termes sumament ponderatius, parlant de unas minas d' or molt abundants y que tancan una riqueza inmensa. Jo estava á punt de dirlos: —Pero, senyors, si tant abundants son eixas minas ¿per qué dimontri necessitan las petites canutats que demanan?

Crehent que 'm respondrían que las necessitavan per comprar picots, vaig abstenirme de ferlos la més mínima objecció. Además, jo no navia anat al carrer de la Princesa á discutir, sino á observar, y desde 'l moment vaig compendre que més que de unas minas del preciós metall, se tractava allí de unas verdaderas minas de llana. Prompte veurán que no anava equivocad.

Després d' enrahonar molt, sempre ab llenguatge xapurat y plé de barbarismes que á cada punt me fevan venir la rialla als llabis, varen posarme á las mans alguns papers, perque pogués estudiar y compendre millor la índole del negoci ans de afluixar la mosca. Vaig retirarme

dihent que hi tornaría ab los quartos si la empresa, com me figurava, era del mèu gust, y 'm van despedir fentme las més cómicas cortesias.

Y ja 'm tenen desplegant aquells interessants papers sobre la taula, plé de curiositat. Consisteix lo primer en un prospecte que ocupa quatre grans planas. Per ell se vè en coneixement de que 'l director de la *Casa Universal* á Barcelona es D. J. DE MADRILLE, BANQUERO, PRESIDENTE DE LAS ESCUELAS CRISTIANAS DEL NORTE DE FRANCIA. Per acabar de donar color católich á la cosa, 'l prospecte está imprés en la tipografia de LA HORMIGA DE ORO.

La base del negoci son las minas d' or. A Espanya generalment—diu lo prospecte—hi ha poca confiansa en la qüestió mineral, y es perque aquí sobre la producció mineral hi ha molta ignorancia. (En altres termes: Som uns burros.)

Lo *quid* de la cosa es la falta de seguretat. ¿Pero hi ha res segur al mon? «que la producció se acrecienta ó cese momentáneamente es un hecho posible y concordante á todas las leyes de la Naturaleza.» (paraulas textuales).

Lo prospecte, que com he dit es molt llarch, enumera un sens tí de negocis colossals que se han fet en minas: cita accions que 's venian á 25 pessetas y als pochos mesos ne valian 176 000. Naturalment que ab lo *Manica Orphir* y ab la *Appalachion* succehirá lo mateix. Aixís ho diu el ingeniero Sr. Brindols (¿qui será aquest fulano?) Aixís ho asseguran los periódichs *The Financial World* y *Money* (¿ahont se publicarán aquests periódichs?) Aixís ho fa creure lo gran negoci que ha fet la mateixa casa *El Universal* ab las accions de *Notre Dame des Victoires*.

¿Vostés no saben qué son aqueixas accions? Lo mateix prospecte ho diu. M. *La-grille*, dich M. *Madrille*, afirma que 'l día 19 del corrent las accions de *Notre Dame des Victoires* s' adquirían per 125 pessetas 70 céntims, y avuy se revenen al curs de la Bolsa á 1,230 pessetas. ¿Vostés no havian sentit parlar de las accions de *Notre Dame des Victoires*? Pero si á la Bolsa no 's cõtisa altre paper. ¿A la Bolsa de Barcelona? A la de Barcelona ó á la de la lluna: tant se val.

Pero ¿y las minas MANICA ORPHIR y APPALACHION ahont resideixen; en quina part del mon se troban? Lo prospecte ho indica: la primera al *Africa*, la segona als *Estats Units*. Al *Africa* á secas y als *Estats Units* á secas també. Si volen trobar la primera no han de fer més que desembarcar á qualsevol punt de la costa africana y al primer negre que topin, li preguntan:

—Escoltéu, mestre, ¿sabríau dirme ahont son las minas d' or de *Manica Orphir*?

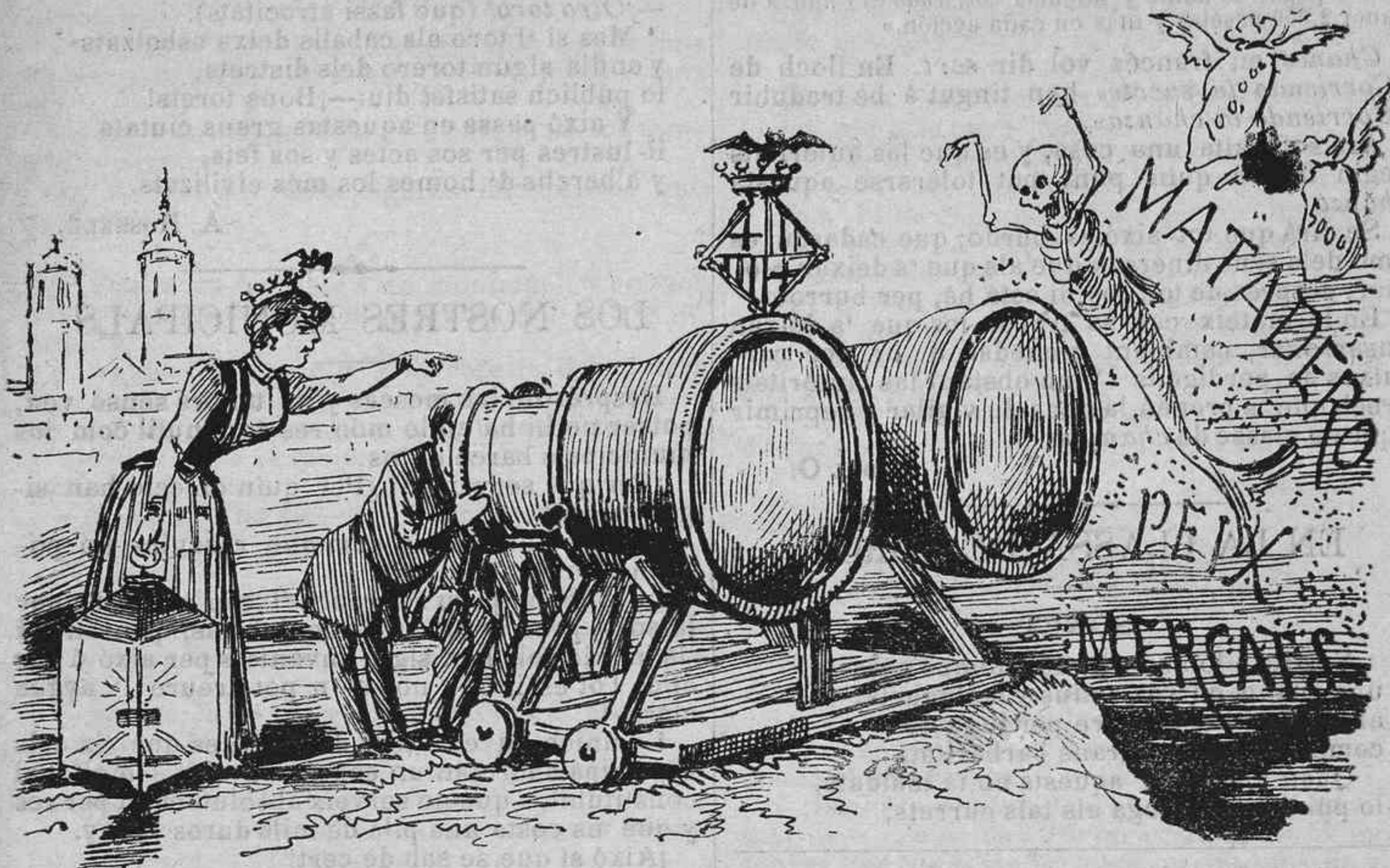
Y no tingan dupte: ell mateix los hi acompanyará.

Igual exactament poden fer ab la segona. Se 'n van als *Estats Units*, y al desembarcar demanan l' adreça de la mina *Appalachion* al primer yankee que 'ls surti al pas. Y 'ls ho dirá desseguida:

—Miri, prengui aquest camí: á la dreta trobará un caminet, segueixi'l... mitja hora després trobará una carretera... tiri de llarch: á continuació una altra carretera, enfilila, etc., etc.

¿Si es la cosa més senzilla! L' *Africa*... 'ls *Estats Units*... Dos petites extensions de terreno, com si diguessen lo Putxet y Sarriá. No 'ls dich, unas minas d' or, una agulla de cap hi trobarían, avuy per demá que 's perdés y s' empenyessin en buscarla.

CEGUERA MUNICIPAL.

BARCELONA (als de la Casa gran):—Tinguin: ja que sembla que no hi papan, aquí tenen aquestes ulleres y aquestes fanalás... ¿Hi veurán aixís?

Los demás documentos en lloch de estar impresos son autográfichs. Tots parlan de lo mateix: del gran, del inmens negoci que 's prepara. En uns hi figuran planos de las dos minas. La veta de mineral es groixuda, los pous bastant fondos. No hi ha més que baixarhi y omplirse'n las butxacas. Aixó que fan de brindar accions será solament perque tant or com han descubert déu arribar á embafarlos, y es lo que diuhen ells: —Que siga rich tothom.

En un altre autógrafa, hi figura la vista de un molí d' or, y en un altre s' hi veuhen unas vagonetas aéreas, que talment sembla que 'l preciós metall baixi del cel.

¿Tindrán paciencia pera llegir un de aquestes reclams, transcrit textualment? Crech que sí. Fassintho que val la pena. En ell, sobre recrearse ab lo llenguatge, veurán quán íntimament enllassadas están la religió y l' esperit de negcci. Diu aixís:

«Manica Orphir y la Escritura Santa!!

»Precio de una acción «Manica Orphir», 150 pesetas.

»Muy señor nuestro: Uno de nuestros parroquianos, el venerable sabio sacerdote D. Mariano Lagunilla, habitante Villoldo, nos escribe diciendo que en la Escritura Santa encuentra el pasaje donde habla de las minas Orphir, puesto que nos dice el venerable Sacerdote, en la Escritura Santa se lee que Salomón hizo traer oro para adornar su magnífico templo de Orphir

»Resulta pues, que en los tiempos más atrasados conocieron la fuente que, olvidada durante siglos, acaba de devenir propiedad de la Sociedad Manica Orphir.

»Ahí un argumento de más en favor de la mina Manica Orphir.

»Esta comunicación tiene un muy alto interés, lo hemos ya comunicado al Presidente de la Sociedad Manica Orphir y la ponemos en su conocimiento.

»Esta sola noticia, una vez conocida en Bolsa, dará en

seguida uno impulso á esos títulos y le aconsejamos de comprar inmediatamente acciones Manica Orphir, las que podemos procurarle durante algunos días solamente al precio de 150 pesetas, y eso únicamente al objeto de inscribirle entre nuestros clientes, con un brillante éxito al principio.

»La fuente de oro que adorna el magnífico templo construído por Salomón, será la fuente de la fortuna de nuestros parroquianos.

»S. S. Q. B. S. M.—El Director, J. de Madrille.

»Barcelona, 16 junio 1890.»

De manera que fins la Biblia, influhint directament en las operaciones bursátiles, está d' hentnos:

— Compréu Manica Orphir.

Además, aquí veyém un síntoma de lo que será la religió del porvenir: la Biblia aplicada á las operaciones financieras: la Biblia comentada no ja pèl Pare Scio, sino per un capellá bolsista. Aquesta circunstancia, la de ser lo Sr. de La Grille, dich de Madrille, president de las escuelas cristianas, y la de valerse pèls seus impresos de La Hormiga de oro ¡quén manantial de conso's no ofereix per una butxaca sincerament cristiana!

Y no creguin que al despèndres de las petitas sumas que 'l Sr. de La Grille, dich Madrille, 'ls demana hajan de perdre un quarto.

Un dels prospectes, després de parlar de las bonas noticias que s' han rebut de las minas, diu:

«En vista de estas noticias, hemos determinado garantir á nuestros clientes el dinero que éstos empleen para la compra de acciones minerales. Más nos comprometemos, venga lo que venga, á readmitir estas acciones á nuestros clientes al doble precio, es decir, á 300 pesetas cada una á fin de julio. Resulta que comprando acciones Manica Orphir, nada se arriesga, puesto que garantimos el capital y más todavía la seguridad de doblar su ca-

pital hasta fin del próximo julio, puesto que nos obligamos á pagar el doble y además *corriendo la Chanza* de ganar 2,000 pesetas y más en cada acción.»

Chance en francés vol dir *scrt.* En lloch de «*Corriendo la suerte*» han tingut á bè traduhir «*Corriendo la chanza*».

Ara sols falta una cosa, y es que las autoritats vegin fins á quin punt pot tolerarse aquesta *chanza*.

Se dirá que tot aixó es burdo; que cadascú es amo dels seus diners, y que als que 's deixan plo mar, després de tot, los hi está bè, per burros.

En lo mateix cas se troban los que 's deixan ensarronar, canviant monedas d' or per cartuxos de perdigóns. Y no obstant las autoritats crech que 's prenen la pena de vigilar y reprimir aquesta classe de *chanzas*

P. DEL O.

EN LA PLASSA DE TOROS.

SONET.

Vestits á lo andalús dels temps passats,
uns quants curros actius y belluguets,
als toros solen pendre per juguets
cometent las més grans barbaritats.

Quan un toro d' aquests no fa maldats,
lo públich apedrega als tals currets,

LLEVADORA MUNICIPAL.

¿Es cert que las *matronas* mnicipals anirán uniformadas d' aquest modo?

demanant entre crits y molts xiulets:

—¡*Otro toro!* (que fassi atrocitats).

Mes si 'l toro als caballs deixa esbotzats y enfila algún torero dels distrets, lo públich satisfet diu:—¡Bons torets!

Y aixó passa en aquestas grans ciutats il·lustres per sos actes y sos fets, y alberchs d' homes los més civilizats.

A. ROSSELL.

LOS NOSTRES MUNICIPALS.

Després de las moscas y 'ls tenors sense veu, potser no hi ha en lo món res tan inútil com los municipals barcelonins.

¿Per qué serveixen? ¿Per quin objecte han sigut creats?

Tant es que risquin com que rasquin: no podran averiguarho may.

Lo públich prou se trenca 'l cap per esbrinar la cosa; prou fá cálculs y conjeturas, pensant si 'ls municipals han sigut inventats per aixó ó per alló. Tot es inútil; no se 'n pot treure l' aygua clara.

Lo únich qu' está fora de dupte es que 'ls tals municipals forman un cos constituhit, — molt mal constituhit, — que no serveix absolutament per res y que 'ns costa una pila de mils duros l' any.

¡Aixó sí que se sab de cert!

L'un y del meu ànim lo propòsit d' ofendre l' amor propi y la vanitat dels subordinats de 'n Vilaseca; pero haig de dir la veritat, per amarga que sigui.

A qualsevol que 's miri ab detenció 'ls nostres municipals, li caurá immediatament l' ànima als peus. Ni garbo, ni ayre marcial, ni elegancia... Sembla que 'ls uns s' hajan canviat lo trajo ab los altres. A aquest li vé just, á aquell tot li fá bossas, á l' un li curteja, al altra n' hi sobra un pam...

No sé si 'ls vestits dels morts serveixen pèls vius; pero cada vegada que 'm miro un municipal, 'm balla per la boca aquella frasse:

—¡S coneix que 'l difunt no era de la mateixa mida...!

Després ¡aquellas caras!... Ja sé que 'ls pobres ab aixó no hi tenen cap culpa y que tothom tè la cara com Deu —diguémho aixís— hi ha feta, pero ¿no es ben extrany y casual que totes las caras dels municipals hajan desertan... ¿cóm ho diré? ... tan *neutras*, tan inofensivas, y tan poch cívicas?

No es precís ser gayre fisonomista per compendre 'ls fruyts que poden donar semblants arbres.

Ni 'ls òms donan peras, ni d' un municipal del calibre dels nostres se 'n pot esperar gran cosa.

Sería ja ridícul, per vell y sapigut, repetir alló de que may hi ha cap municipal allí hont se necessita

Los nostres *Quimenas* fan com la pluja: si vostés surten de casa sense parayguas, plou; si tenen la precaució de pèndren, no plou per núvol qu' estiga.

¿Buscan un municipal? En lloch lo troban. ¿No 'n necessitan cap? A cada dos passos se topan ab un parell.

Aquest instint per fugir del peri'l y eludir los compromisos serios, fins á cert punt es natural y tè una explicació lógica.

Un municipal m' ho deya un dia ab verdadera ingenuitat:

—¡Hombre! ¡Se figuran vostés que nos hemos de embolicar, así como así!... ¡Por lo que *mus dan!*...—

Lo pitjor es que ni fora dels cassos serios tampoch serveixen.

Es dir que son unas figuras decorativas que no decoran.

S' acosta un foraster á un municipal, y ab més ó menos bons modos, li pregunta pèl carrer d' Amalia.

L' agent del municipi li fá repetir dos ó tres vegadas la pregunta, *para no obrar de ligero*,— los nostres municipals son molt tocats y posats— y 's treu ab tota la majestat del món la *guia* que porta á la butxaca.

—¿Qué calle ha dit?— torna á preguntar per miléssima vegada.

—Amalia.—

Comensa á regirar lo quadern, anant dels primers als últims fulls, com aquells que tenen picor y no saben ahónt, y per fi troba la plana que busca.

—Eso es, la M. A ver: Magallanes, Malnóm, Marquesa, Mico, Mónach, Mosas, Murillo...—

Torna á repassar la llista, tement que se li haja escapat, y per fi murmura entre dents:

—Pues señor; hé aquí que esa calle de Malia no está en el *diccionario*...—

Y alsant la veu, diu al pobre feligrés que s' está esperant ab la boca badada:

—No está en el libro; será una calle nueva de pocos días...—

Després d' aixó, 'l municipal se queda tan tranquil, continuant la passejada, mentres lo foraster tot esferehit, sense sapiguer ahónt dirigir-se, tira carré amunt ó carré avall.

No fa molts días, un carro d' escombriayre s' encaminava al seu punt de destino, tan carregat de *género*, que á bon segur més ne duya en lo curull, fora de las baranas del carro, que dintre d' ell.

Las escombrarias, somogudas pèl traqueteig del carro, anavan cayent á mida que 'l vehícul caminava, y aixís com un barco deixa al darrera seu una estela de espuma, 'l carro deixava demunt del empedrat una estela d' inmundicia.

Deu passos més amunt del siti ahont jo ho vaig veure, hi havia un municipal.

—¡Ara!— vaig pensar jo:—ara s' acabarà aquest abús. De fixo que l' agent de l' autoritat sabrá cumplir ab lo seu deber...—

Pues no va succehir res de particular: lo carro va passar pèl davant seu; lo municipal va mirársel ab molta frescura, y l' alfombra d' escombrarias va anarse escampant, probablement fins á la Creu cuberta ó hasta que van quedar á ran de la barana...

Un altre dia dos municipals estavan aturats sobre l' acera, parlant de las sevas cosetas.

Surt una minyona á un balcó y 's posa á espolsar una alfombra. La pols queya precisament damunt dels dos municipals.

Instintivament, van alsar lo cap tots dos per veure d' ahónt procedía aquella pluja.

Qualsevol que hagués presenciát la escena, hauría pensat:

—¡Vaja! Mucha al *canto*...—

Pero s' hauría equivocat llastimosament.

¿Saben qué van fer los nostres municipals? Entrar á enrahonar dintre de la escala... perque la pols que baixava del balcó no 'ls molestés.

Es, pues, inútil preguntar per qué serveixen los municipals barce onins.

Tant es lo que no se sab quína es la seva missió, que ls mateixos municipals ho ignoran.

No n' hi ha cap que sápigat per qu' es municipal, ni quíns son los seus drets, ni en qué consisteixen las sevas obligacions.

Tot lo més que 's podria trobar, sería algun aburrit, que al preguentarli quíns son los debers dels municipals respongués posantse d' esquena á la paret y mirant al cel:

—Pues .. cobrar cuando es ocasión... y fastidiarnos soberanamente todo el sant día.

A. MARCH

DUGAS SENYORETAS.

Tot es comensar. Per ara ja hi ha dugas senyoretas que s treuhen lo sombrero al teatro.

Un diari ha publicat la fausta noticia, y la humanitat barcelonina s' ha estremescut de satisfacció al enterársen.

—¡Per fi!— diuhen los que so'en assistir als teatros:—*¡Ya no hay Pirineos!* Ja no hi ha montanyas que 'ns tapin la vista, privantnos de veure l' espectacle.—

Dirán, tal vegada, que dugas senyoretas son poca cosa y que de que aquestas se treguin lo sombrero á que se 'l treguin totas, hi ha una gran distancia.

Sí que n' hi ha; pero de totas las cosas lo difícil es lo primer pas.

Per poch prestigi é influencia que aquestas senyoretas tingan, ja veurán com lo seu exemple será imitat, y dintre de poch no hi haurá cap noya de bon tó que s' atreveixi á portar sombrero al teatro durant la funció.

Tot será que s' ho prenguin de moda.

Y que 'ls joves fassin corre la veu de que de cap manera están tan guapas las noyas al teatro com sense sombrero.

Sobre tot, quan se tracta de sombreros que més aviat son toldos ó embocaduras de tartana.

Tal com s' havían posat ara las cosas, era impossible assistir al teatro.

Allí ja no veyan actors, ni baylarinas, ni decoracions, ni res... Lo únich que se 'ls presentava á la vista ab caràcter permanent, era l' ala d' algún sombrero femení, clavada, tiessa á quatre dits del seu nas, com si 'ls digués:

—*¡Por aquí no pasa Dios!* Si vol mirar alguna cosa, miris aquesta ala.—

Si seyan en primeras filas, podían encare sor-tejar ab habilitat los inconvenients; pero si tenían al davant quatre ó cinch rengles de butacas ¡ah! estavan perduts irremisiblement.

¿S' inclinavan á la dreta, per evitar un sombrero de la fila 7? A la fila 6 n' hi havia un altre que 'ls deya: *¡Alto!*

¿Se decantavan á la esquerra? Trobavan lo pas interceptat per un sombrero de la fila 5, ó de la fila 4, ó de la 3... en fi, per algun sombrero.

No hi havia més remey que sucumbir, pagar la butaca... y no veure la funció.

Los perjudicats impacients y grossejats, s' indignavan y de vegadas picavan de peus.

Quan ELLS van á la corrida,
¡ab quin carinyo 'ls contemplan!

Pero la majoria s' ho mirava ab resignació cristiana, y exclamava:

—¡Cumpléixis la voluntat de Dèu! ¡Soportém la tiranía de las alas del sombrero! ¡Ja vindrá 'l día de la redempció universal! —

Ja ha vingut.

La novetat será ventatjosa per tothom, ¡per tothom absolutament!

Las modistas vendrán més sombreros, porque trayentlos y posantlos sovint, s' espatllan més depressa.

Lassenyoretas estarán més graciosas y cómodas.

Y nosaltres també.

¡Jo, á las dugas noyas que 's treuhen lo sombrero al teatro, no tinch l' honor de conéixerlas.

Y m' agradaría molt, siquiera pèl gust de pogue-me treure 'l sombrero quan las vegés. *A mor con amor se paga.*

MATÍAS BONAFÉ.

SAGETAS.

I.

¿Qué 'l traje fa al home creus y decent .. de cap á peus vols vestirte? Roch, veurás, de roba ja 'n trobarás per ferme la competencia,

pero, ¿si no tens decencia d' ahont dimontri la treurás?

II.

Vas llegir las *humoradas* de Campoamor, y á vegadas, imitant á aquest autor, també 'n fas, pero coneixo tot seguit que las lleigeixo, que gastas molt mal humor.

III.

¿Guanyabéns te dius, y tens afició per lo Parnás? ¡Ay, qué pochs bens guanyarás sent poeta, Guanyabéns!

IV.

Uns ruchs ja cansats de serho varen acordar un día fundar una confraría, per lograr sè' émuls de Homero.

Acudiren al reclám de orelluts una porció, y en la primera sessió tots plegats féren un... bram!

V.

Tú tens diners, jo no 'n tinch, y tú porque 'n tens, te creus qu' haig de besarte los peus y á besarte 'l peus no vinch.

Matías

ESPANYOLA.

Y quan surten á passeig,
¡cóm los miman! ¡cóm los ventan!

¿Qué proba aixó? Que sent pobre
á mí 'm sobra dignitat,
y que á tú, sent *hisendat*,
te falta lo que á mí 'm sobra.

JOSEPH M.ª CODOLSA.

LAS ENGANYADAS.

Al any d' haver acabat la carrera, ab lo títul sota 'l bras y la cartera á la butxaca, l' Agustí hauria corregut pobles y vilas en busca d' una plassa, si la seva mare, acostumada als estils de la capital, no li hagués predicat una y mil vegadas que probés fortuna durant algún temps més, per si lograva arrelarse á Barcelona. Y succehí que, tot esperant als clients que pochs cops trucavan á sa porta, pensá l' Agustí pendre estat, concertant son casament ab una noya de la Costa, neta y bonica com totas las que desde la infantesa han rebut los frescos afalachs de la marinada. Ni la familia de la escullida ni sa mare donaren al Agustí un que sentir respecte á aquest punt; ans al contrari, no oposaren escusas als determinis dels enamorats, convensuts com estavan de que la passió aparta 'l coneixement y que pocas vegadas poden las rahóns contrarrestar lo balans d' un cor assadollat de sentiment.

Se casá l' Agustí ab l' Angeleta, y 'ls dos visqueren en companyia de la senyora Quima, que sols veyá en la seva jova un modelo de casadas, cumplimentant com requeria aquella nena que á totas las prendas personals reunia la més important, per ella, de ser la esposa del seu fill, á qui de veras estimava.

Fos degut á son temperament ó bè á son geni vivaratxo ó poch reflexiu, la qüestió sigué que al any d' estar casat, comensá á enredarse ab una noya filla d' una dona d' honesta posició, ó com si diguessem, entre la pobresa y la burgesia. Aquestas ignocentas, que veyan entrar per la porta de son pis lo sol de la felicitat, puig persua-

didias estavan de l' honradés de l' Agustí, deixaren que de mica en mica 's prengué certats llibertats tolerables á un jove solter, més que més, quan va ab bonas intencions, com sempre y á cada pas los confessava l' Agustí. Pero fou lo cas, que á la confiansa cega de sa esposa, afegí ben prompte la confiansa més cega encare de la mare de sòn nou amor, y com no era d' extranyar, tant endavant aná la cosa per part dels enamorats, qu' un día la cotilla de la Leonor no arribá á cubrir la falta comesa.

Tement la falsa sogra esquivar del tot al estimat de sa filla, recordá al Agustí sas protestas de casori. Ell las renová, y per donar més forsa á sas paraulas, recordant que la seva muller era á fora á passar l' estiu, prometé que s' encarregaria de la seva filla, trasladantla á son pis y més tart casantse ab ella.

Y heus aquí que cridant á sa bona mare en secret de familia, contá l' Agustí qu' una clienta seva de molt bona posició, enganyada per un jove, li havia estat encomanada pera guardarla en son pis, á fi de que á las miradas atrevidas de tothom quedés oculta, seqüestrantla en sa casa, á voluntat d' ella y sa familia, fins y á tant qu' hagués transcorregut aquell período en que fos dable presentarse als ulls dels coneguts sense senyal del passat y conformada per l' estil de las demás donas de protuberancias normals. Aconsellali al mateix temps una exquisita prudencia, assegurantli que de ferho aixís no sols anavan á guanyar una notable recompensa, sino qu' aixamplavan l' órbita de sas relacions, y potser fora aixó la basa de son benestar en Barcelona, somni daurat que la bona senyora Quima constantment barrinava.

A la mateixa tarde, l' Agustí trasladá en cotxe á son domicili á la Leonor, víctima de sas lleugeresas é impremeditacions, no descuidantse d' advertirli pèl camí ocultés á la senyora Quima tot quant hi havia ab ell, puig pensava esperar lo moment crítich pera entendre á sa mare y proposarli un casament que ab seguretat refusaria, si

un nou ser no vingués á endolcirli l' existència. Y la Leonor, convensuda, aixís prometé ferho, y en aquesta forma s' instalá al pis del Agustí.

Si prudentment callava la Leonor, ab no menys cautela la senyora Quima esquivava tota conversa referent á son fill, de manera, que li ocultá fos casat, ab lo mirament de que la Leonor no s' enterés de que altre persona fins llavors desconeguda podia descobrirli l' amagatall de sa falta, creguda de que alsaria 'l campament no trobantse segura en aquell lloch; y com á son magí un bon xich avariciós acudís prompte l' idea de la recompensa oferta, lo núvol d' unsas y bitllets que enterbolían llavors sa mirada, sellava sos llavis y li queya al cor com una llosa de plom.

Redoblá sos cuidados y miraments al acostarse l' época del naixement, y arribada l' hora, s' escarrasá bè prou perque quedés contenta y satisfeta, lograntho á la perfecció.

Mes arribá 'l cop que tothom preveu. La llegítima esposa, abandonant lo poble de sa naixensa, torná de sopetón á juntarse ab lo qui creya son fidel marit, y més maliciosa que la senyora Quima y més trafeguda que la Leonor, esqueixá la grua quedant de manifest tota la farsa.

Si l' enredo fou gros, més grossas foren las batussas. La mare de la Leonor fou immediatament cridada y las iras d' aquellas quatre donas se congravan esperant la vinguda del marit, qu' aquell dematí era á Sarriá per una consulta.

Al trucar l' Agustí, desde 'l replá de l' escala, sentí 'ls crits endimoniats de las enganyadas. La propia dona obrí la porta, y al veures descubert, calantse de nou lo barret fins á las orelles, se despedí de totas ab un «¡hasta la vista!» que re-trunyí en los vidres de la claraboya.

Als tres mesos justos y cabals torná á sa casa. La solució del problema ja havia estat trobada per l' Angeleta y la senyora Quima, despedint á la fresca á la dona y sogra postissas, admetent de nou en sa companyia al descarriat marit, baix promesa formal de no faltar á la fe del matrimoni.

Avuy la portera encare conta 'l fet als vehíns nous de l' escala, y pels barris de Ribera també ho contan una mare, una filla y una neta que bugadejant per altre guanyan lo pá de cada día, guardant lo reconet assegurat á la Caixa d' Ahorro, donatiu d' una persona qu' ells desconeixen, pero que coneix molt bè l' Agustí.

XAVIER ALEMANY.

DIÁLECH.

—¿No ho sab? Diu qu' es á Valencia.

—¿'L qué, senyora Leonor?

—¡Lo cólera!...

—¡Dèu me valga!

may podrém está' en repós.

—Aixó es un cástich del cel,

deya ahir mossén Ramón

predicant desde la trona...

—Digui, ¿aquests valencianots

no van sé 'ls que á cops de pedras

al enviat del.. Senyor (?)

reberen en sa arribada?...

—¡No sé quí vol dí!

—'L baró,

compte... ó marqués de Cerralbo.

—¡Ah, sí! van sé aquests...

—Si ho son,

cregui, donchs, ab las paraulas del pare predicador.

Aixó es un cástich del cel;

Dèu, ja sab que tè un bastó

que pega pro no amenassa...

—Que pega y no fa soroll...

nostre Senyó es un bon home

que no més fa 'l que Dèu vol.

J. ABRIL VIRGILI.

LLIBRES.

VIAJE A LA NUEVA CATALUÑA, por JOSÉ VENTALLÓ Y VINTRÓ.—Lo Sr. Ventalló y Vintró, distingit facultatiu de Tarrasa y antich periodista, recorregué gran part de las provincias andaluzas damnificadas pels terremotos de 1884, poch temps després de ocorreguda aquesta catástrofe. Ab un istil animat y pintoresch descriu sas excursions per aquell desolat territori, fixantse principalment en lo poble de Játar, reedificat ab los recursos reunits per la premsa barcelonesa. Játar es la *nova Catalunya* á que 's refereix lo títul de l' obra del Sr. Ventalló.

Aquesta ha sigut impresa á Tarrasa, formant una edició esmerada.

FOLLETO DE INSTRUCCIONES SOBRE EXPROPIACIÓN con motivo de la reforma interior de Barcelona por D. JOSE DALMAU Y BATLLE.—Es un treball jurídic de gran utilitat en la nostra capital, sobre tot en aquests moments en que tant s' agita la idea de emprendre la reforma del casco antich. Lo Sr. Dalmau y Batlle comenta ab claretat y método la ley d' expropiació de 10 de jener de 1879; lo real decret de 13 de juny del mateix any aprobant lo reglament pera l' aplicació de la indicada ley y totas quantas disposicions s' han dictat fins avuy, relatives á la mateixa, de manera que tant per la part legislativa reproduhida íntegrament, com pels comentaris que la exp'ican y precedeixen, lo treball del Sr. Dalmau interessa á las moltíssimas personas afectadas per la realisació de la indicada reforma.

Lo según reparto de la *Historia de Barcelona* del Sr. Sempere y Miquel, no desdiu en res del primer. Crida l' atenció en primer terme una gran lámina reproduhint la *Vista de Barcelona* en 1572, copiada de la obra *Civitates orbis terrarum*, impresa á Colonia en igual any. En lo mateix quadern hi figura un full corresponent al volúm quart, que á més de un excelent fotograbat, que representa l' interior del Arxiu de la corona de Aragó, conté una quarentena de inscripcions iberas y romanas existents á Barcelona.

Lo regidor de Figueras Sr. D. Joan M.ª Bofill nos ha enviat un exemplar del discurs pronunciat en defensa de son vot particular contra la existencia y reglamentació de las *casas de mancebia*. Li agraphim l' atenció.

Desde primers del corrent la acreditada *Biblioteca Universal* de la Casa Montaner y Simón será repartida en una nova forma en extrém ventajosa pèl suscriptor. En primer lloch tots los números de la *Ilustració artística* tindrán 16 planas en lloch de 8 com fins ara: continuarà repartintse quinzenalment *El Salón de la Moda* en la mateixa forma que actualment, y cada any se re-

LO SENYORIÚ. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

— El baile está animadísimo, doña Filomena. ¿Sería V. tan amable que se dignase...
 — Tendrá V. que disimular. ¿Ve V.? El ya se me ha dormido... ¡Como se alza tan temprano para estar en la fábrica á la hora de comenzar el trabajo!... Tenemos que irnos á retiro... ¡Los fabricantes ya se sabel...

partirán cinch elegants volúms, ricament enquadernats, en lloch dels fulls solts que 's donavan ara cada senmana. Las obras que s' anuncian en primer lloch son la *Historia de los griegos* de Víctor Duruy; *Los misterios del mar*, recopilació de las obras més modernes feta pèl Sr. Aranda y Sanjuán; *Neron*, de Emilio Castelar; *La última sonrisa*, novela espanyola original de D. Lluís Mariano de Larra y *Viaje por el Nilo*, per E. Gombach.

Tot aixó per una pesseta cada senmana.

Duptém qu' en lloch més del mon se realisi un projecte editorial ab major baratura. Ningú com los Srs. Montaner y Simón es capás de fer semblants miracles. De aquesta manera tant la *Il·lustració artística* com la *Biblioteca universal* quedan extraordinariament milloradas, y 'ls molts subscriptors que contan tant importants publicacions no tenen sino motius de felicitar-se.

RATA SABIA.

PRINCIPAL.

Ara sí que ha tancat. Diumenje realisá sos darrers viatjes per *España*.

Y dillúns vá haverhi una explosió de gas á la fatxada.

De aixó se 'n diu despedirse *fent tró*.

Ara recordo que 'ls dech quatre quartos de la funció que vá donarse dijous á la tarde á benefici del venerable Joseph Valero. Lo teatro estava ben concorregut. Van desfilat per l' escenari artistas de distints teatros, imprimint al espectacle una gran varietat. La Ferretti, en Carbonell y en Faff del Nou Retiro, la companyia de 'n Mario, la del Eldorado, la banda municipal y 'l mateix beneficiat que secundat per la María Tubau y 'ls Srs. Amato y O'ona representá *Los laureles del poeta*, alcansant una de aquellas ovacions que fan venir las llágrimas als ulls.

La funció terminá ab la lectura de poesias de acreditats autors.

LÍRICH.

No vaig tenir ocasió de assistir dimecres á la primera representació de *Il matrimonio segreto*, de Cimarosa, per lo que 'm reservo parlarne la senmana próxima.

En cambi haig de consignar que una ópera tan manosejada com *La Traviata*, vá satisfer molt poch á la escassa concurrència, per lo desigual de la seva interpretació.

Es molta desgracia la que se cerneix sobre l' elegant teatro del Sr. Arnús. Fins ara está jugant á la baixa, sense ensopegar una sola operació.

Aquest dia 's parlava de sustituhir la companyia de ópera per la cómica que dirigeix Julianito Romea y de la qual forman part la Sra. Gorritz y altres apreciables artistas.

Pero escoltin ¿no 'ls sembla que 'l Teatro Lírich es una mica massa gran per que una companyia de la índole de aquesta, pugá fer apreciar los primors de execució de las obras senzillas que forman lo séu repertori?

Després no 's queixin si la gent no hi vá. No

hi vá senzillament perque d' sde la quarta fila ja no se sent res.

TÍVOLI.

A falta de novedats, ja que *La Bruja* continua alternant ab la *Virgen del mar* y altras produccions del repertori, parlaré una mica dels intermedis.

Los intermedis del Tívoli son divíns. Y dich divíns en quant participan de alguns dels atributs de la divinitat, tota vegada que son *inmensos y eterns...* y fins afegiré que son *principi y fi* de la paciència del públich.

Aixó fa que las funcions terminin á las mil y quinientas, lo qual succeheix també en alguns altres teatros.

¿No diuhen que 'l governador dona certas ordres, en lo sentit de que á las dotze tot quedí llest? Crech que sí: pero succeheix ab las tals ordres alló que diuhen los castellans: *se acatan, pero no se cumplen*.

Tal vegada 'l remey podría trobarse per un altre camí. Si las empresas del gas fessen una tarifa especial pèl fluit que 's consúm en los teatros, carregant una mica la má, pot ser los intermedis s' escursarían, lograntse al fi per aquest medi, lo que no s' ha pogut lograr fins ara, á pesar de las ordres de l' autoritat y de las reclamacions del públich.

NOVEDATS.

Un altre estreno... Es á dir, rigurosament no ho es á Barcelona. La obra batejada ab lo títul de *Creced y multiplicaos*, que per cert encaixa molt poch ab l' argument, l' havíam vista ja en italiá y 'ns hi havíam fet grans panxons de riure, desempenyada magistralment per en Novelli y la seva companyia. En italiá es coneguda ab lo títul de *La famiglia Barilloti*.

En l' arreglo castellá se suposa que l' acció passa á Madrit, conservant gran part del enredo de la producció italiana. Sols al final nos semblá que hi faltava alguna cosa y que n' hi sobrava alguna altra. En lo según acte la escena entre la dona casada y la *cocotte* se 'ns figurá excessivament descarnada, tal volta per efecte de la interpretació. La Srta. Martínez carrega una mica massa l' accent.

En la execució 's distingí la Sra. Guerra

Com tots los estrenos de aquest any, *Creced y multiplicaos* ha figurat pochos días al cartell.

Per ahir dijous estava anunciat l' estreno de *Los burgueses de Pontarcy*, un' altra producció francesa, de la qual parlarém la senmana próxima.

CATALUNYA.

La parodia *El mógicón* estrenada dillúns á benefici del apreciable actor cómic Sr. Manso segueix servilment l' acció de *La bofetada*, exagerant las incongruencies de aquest drama.

Es no sols una parodia, sino una sátira, en alguns punts cruel y despiadada.

Tè certs detalls de carácter grotesch. que fan riure; pero 'l conjunt de l' obra 's ressent de ser excessivament llarch. Es alló de no acabar may. Fa l' efecte de un gabadal de sopa carregada de pebre. Costa una mica menjársela tota.

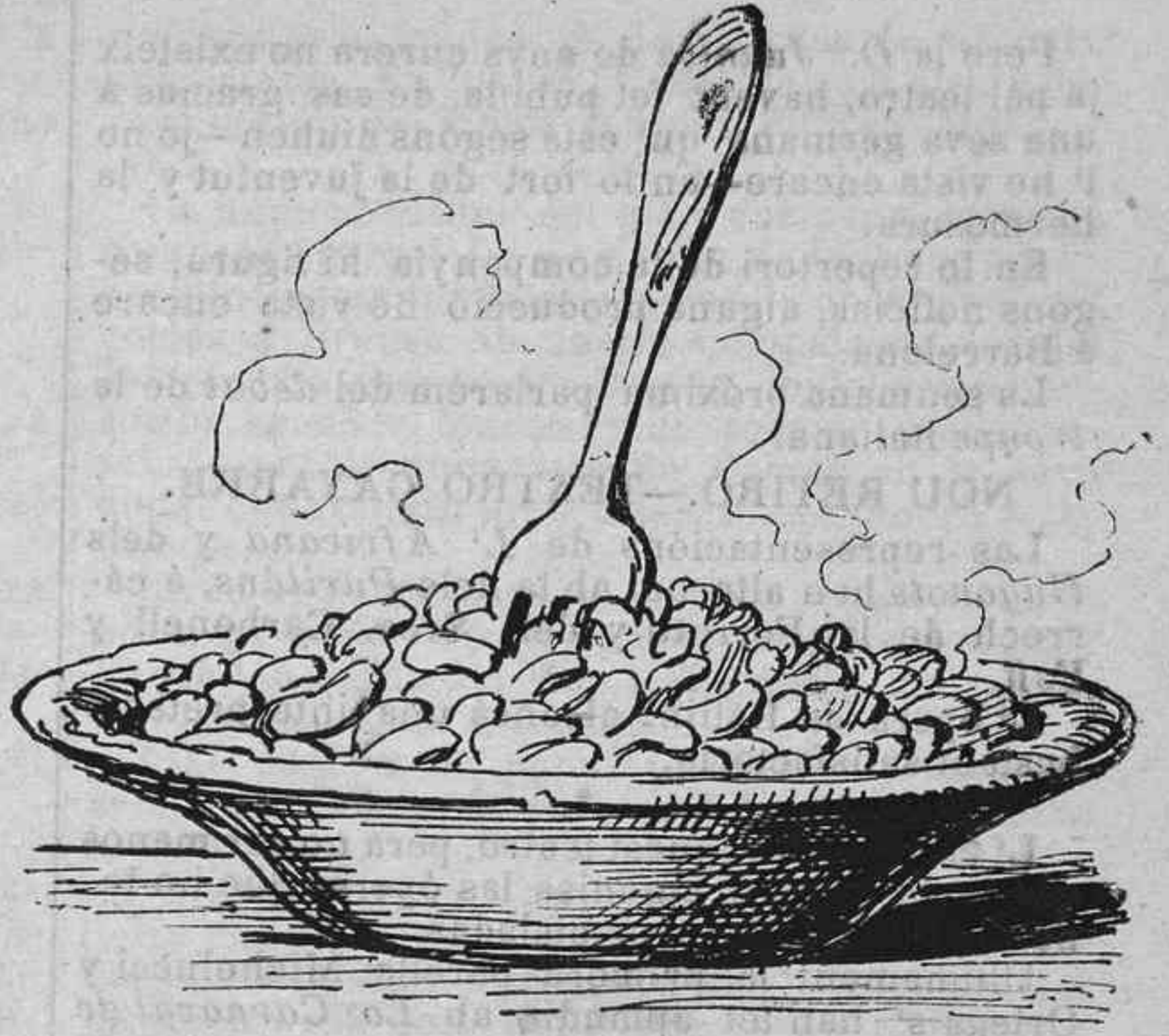
Demá comensa sas funcions en aquell teatro la companyia de opereta italiana de la Franceschini, la garbosa artista que aclimatá á Barcelona la D.ª Juanita. ¿Qui no recorda aquell éxit?

PLATS POPULARS.

Una arengada ab casaca.

Un civil.

Un plat de secas.

All y oli.

Pollastre ab pebrots y tomátechs.

Una costella de barril.

Pero la D.ª Juanita de anys enrera no existeix ja pèl teatro, havent fet publiça de sas gracias á una sèva germana qu' está segóns diuhen—jo no l' he vista encare—en lo fort de la juventut y la hermosura.

En lo repertori de la companyia hi figura, segóns noticias, alguna producció no vista encare á Barcelona.

La senmana próxima parlarém del debut de la troupe italiana.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Las representacions de *L' Africana* y dels *Hugonots* han alternat ab la dels *Puritans*, á càrrech de la Ferretti y dels Sres. Carbonell y Faff.

L' ópera de Bellini alcansá una interpretació bastant satisfactoria.

L' empresa de aquest teatro, pera no ser menos que la del *Lirich*, amenisa las óperas que no tenen ball, ab ballerugas aisladas.

Ultimament la primera parella Michelucci y Ortega s' han fet aplaudir ab *Lo Carnaval de Niza*.

CIRCO EQUESTRE.

No passa senmana sense debut.

Dimecres s' efectuá 'l de M. Casthon, de la Scala de París, que meresqué 'ls aplausos del públich ab sas xocants transformacions.

En cambi 'ls germans Depps, que tant se distingian en las barras fixas, s' han despedit ja del públich de Barcelona. La veritat es que tants artistes ja no cabian al Circo.

Ne quedan encare una munió que totas las nits donan una gran varietat als espectacles de aquest favorescut local.

N. N. N.

QUADRO DE Á BORDO.

¡POBRET!

Entre la marineria
un día vam embarcá'
un xicot, y resultá,
que per cobart, no servia.

¡Si 'n va rebre aquella pell
de cops, per cassá 'l velatxo!
En tot lo mon no hi ha un matxo
que n' haji rebut més qu' ell.

Per veure si al fi 's podia
esperarne algún profit,
lo vam cridar una nit
per rellevar al vigia.

—Escolta:—lo capitá
li va dir parlantli ab mofa.—
Has de pujar á la cofa.

—¡Cóm! ¿ab la fosca que fa?

—Tant si fa fosca com no,
que no pregunto 'l vot teu.

T' ho mano jo ¡viva Dèu!
y basta que ho mani jo.

Procura fer l' ull molt viu,
y si veus algún fanal,
fas un xiulet per senyal.

¿Ho sents? ¡alsa, cap al niu!

Lo xicot, tot fent lo bot
com un bilet de tres anys,
baixá del pont ab afanys
y quedá en silenci tot.

Va passar prop de un minut
y quan tots se figuravan
que era dalt, nos lo portavan
entre dos, pòs y brut.

Nos va moure á compassió
al véure'l en tal estat.

—¿Qu' es aixó? ¿qué t' ha passat?—
li vam dir: —¿que has tingut pò?

—Pòr, no: com que no s' hi veu
no sé per ahont anava;
la corda se 'm doblegava
y m' ha relliscat un peu

—¿No tens ulls?—lo capitá
li digué.—Jo estava alerta;
hasta al caure á la cuberta
hi he vist d' alló més clá'.

—¿Has vist?—home, sí qu' ho sento;
¿y que t' has vist, las orellas?

—¡No!

—¿Y donchs, qué?

—Las estrellas
¡aquí, al voltant del asiento!

F. BEDÓS (VIRIATO)

En la sessió que celebrá dijous l' Ajuntament, lo Sr. Escuder estava empenyat en parlar de's freres, y 'l Sr. Maciá empenyadíssim en no deixarle'n parlar.

Lo Sr. Escuder:—Los frailes no están dentro de la ley...

Lo Sr. Maciá:—Gananinch, gananinch, gananinch...

Lo Sr. Escuder:—Cuando digo que los frailes...

Campanillasso: cridada al ordre per primera vegada.

Y aixís, fins que 'l Sr. Escuder no va tenir més remey que sentarse.

Tot venia de un dictámen proposit que 's concedís una ploma d' aygua als germans de la Doctrina cristiana, establerts á la Barceloneta. No ignora ningú qui son aquests *frays*. Microbis expulsats de Fransa que han vingut á establirse á Espanya ahont prenen peu y desarrollo totas las plagas: filoxera, mildew, llagosta... y freres.

La ploma d' aygua 'ls ha sigut concedida.

Bè prou que volan en nom de Dèu.

No cal sino que l' Ajuntament vaja donantlos plomas.

—Tant se val, deya un antich progressista. Al menos que aprofitin aqueixa aygua que se 'ls concedeix gratuítament, pera rentarse. Los freres acostuman á anar sempre bruts.

Y un seu company que 's recorda del any 35, com si fos ahir, deya:

—Tots los convents en aquella fetxa tenian aygua viva. Y ab tanta aygua no va poder apagar-se aquell foch.

De totas maneres es ben xocant que un ajuntament que passa plassa de liberal gastí semblants atencions ab los freres, quan aquests avuy viuhén sobre 'l país y troban sempre qui 'ls atén y qui 'ls regala.

Nosaltres creyém que quan menos lo Sr. Es-

cuder estava en son perfecte dret examinant la legalitat dels frares.

Jo, regidor, no 'ls dono aygua. Si 'n volen, que vajan á la font.

Lo únich que faria en son obsequi, sería enviarlos de tant en tant la banda municipal, á obsequiarlos ab l' *Himne de Riego*.

Y á veure aixís si al últim se 'n anavan.

Feu favors á capelláns y 'us ho pagarán... á capellanadas

Tal podrà dir l' autor de la *Historia de Barcelona*, en curs de publicació.

Creyentse fer un acte meritori, dedicá l' obra als representants dels tres antichs brassos, y entre ells y en primer terme, al del *bras eclesiástich* ó siga al *Cabildo catedral*.

Donchs b^a, 'l *Bras eclesiástich* ha contestat al obsequi ab una solemne bofetada.

En un comunicat que ha vist la l'um en diversos periódichs, suscrit pèl secretari capitular *Vadenti Basart* (un nom que fa *basarda*) se consigna que 'l Cabildo «no puede aceptar tal dedicataria, en la parte que le corresponde, por contener en sus primeras líneas errores abiertamente contrarios al dogma católico»

Cuydado que l' autor de la *Historia de Barcelona* es lo Sr. Sanpere.

De manera que tenim al cabildo barallat ab Sant Pere, á pretex de que Sant Pere no es prou católich.

L' autor de la *Historia de Barcelona* en lo primer capítul de la seva obra s' ocupa d' astronomía.

Y 'l cabildo de Barcelona, qu' encare deu estar en que 'l sol camina, per la rahó senzilla de que la *Biblia* afirma que Jossué va ferlo parar, troba las afirmacions científicas modernas contrarias al dogma.

Y con tan plausible motivo, troba además la manera d' es'olviarse una p'ssetona cada senmana, que li costaria la suscripció á la *Historia de Barcelona*.

Las missas es precis clóurelas ab lo puny, y que 'ls heretjes no se 'n aprofitin.

Lo regidor Sr. Calvell, que assistí en nom del Ajuntament als exámsns de la escola de sòrts y muts, una vegada terminats los exercicis, pronunciá un discurs.

Tots los alumnos sòrts y muts afirman que 'l Sr. Calvell va estar *eloqüentísim*.

Un xiste de actualitat que recullo de un periódich:

A Xátiva s' estava donant una corrida de toros, y l' últim animal de la tarde 's resistía á morir Estocadas, burxadas, punxadas, intents de descabell, res hi valía.

Per últim un espectador s' alsa del pedris y exclama:

— ¡Portéulo á Pobra de Rugat!

¿Qué diuhen, que 'l marqués de O'oreula ja viu olvidat de tothom?

¡Mentida!

Precisament un de aquests días l' Ajuntament de Rubí va nombrarlo fill adoptiu de aquell poble.

Y encare hi ha més. Lo mateix Ajuntament, si

reuneix prou fondos, tè fins la idea de aixecarli una estátua. En tot cas, l' estátua se li alsarà davant mateix del famós santuari de Sant Mus.

Lo número últim del mè u company, més que company, germá *La Campana de Gracia*, publicava interessants detalls sobre l' *error judicial* comés á Fransa ab nostre compatriota Joseph Borrás. Lo retrato de Borrás, lo del seu defensor lo senador Marcou y un preciós grabat representant l' entrevista de Borrás ab la seva dona, donavan un gran interés al número de la *Campana*.

En lo de demá dissapte, publicarà segóns tinch entés un grabat excelent, representant al assessí Eyraud, á bordo del vapor que acaba de conduhirlo, desde Cuba á Europa.

Aixís es com lo popular semanari s' anticipa sempre á satisfacer la curiositat de sos numerosos lectores.

He vist en alguns periódichs l' extensa ressenya de l' última gresca que á la Font del Gat va celebrar la Colla del Arrós, coronant príncep á un dels seus individus, després de haver celebrat un ápat de primera.

Lo que més m' ha cridat l' atenció, es qu' en

CONSEQUÈNCIAS DE DUR RÓSSECH.

Per no arrossegar la quá, sempre han d' aná ab la mà així no sembla sino que palpan si han perdut res pèl camí

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)

POP.

(CONTINUACIÓ.)

RATA.

—Quan 'ns deyan *suripantas*, lo ser senyora del coro donava una mica... pero avuy ¡que se 'n fa poca de carrera!

—D' ensá que s' han inventat aquests rellotjes de nickel, que mala negada fassin, l' ofici ha anat molt á méns.

(Continuara.)

lo *menu* del dinar hi figurés, entre altrás sustancies alimenticias, una cantitat de aufals.

¡Ah, y un' altra cosa! Qu' entre 'ls convidats s' hi vejessens, algun diputat á Córts, varios regidors y fins un general.

¡Los arrossaires fan unas bromas terribles!

A Fransa s' han presentat també alguns casos de cólera.

Un periódich proposa, com á mida higiénica, que 's tanquin las plassas de toros, per ser *focos colèrichs espanyols*.

Al veure que un periódich diu semblants tonterias, no hi ha més qu' exclamar:

—¡Que lo mate Peroy!

Un nen á la seva mare, passant per la Plassa de la Pau.

—Mamá, mamá: cóprim xufas.

—Nó, burrango, que venen de Valencia y hi ha microbis.

A Madrit s' han declarat en *huelga* 300 oficials barbers y perruquers.

Ningú ab aixó patirà més que 'ls capelláns.

Als paisáns nos queda sempre 'l recurs de deixarnos la barba. Pero als infelissos capelláns, escolin: ¿quí 'ls farà la corona?

Si alguna vegada 's topan ab lo tinent d' arcalde Sr. Lluch, procurin mostrarse ab ell ben afables, somriugin, saludinlo... guárdinse sobretot de mirarlo de regull.

Per una mala mirada que vá dirigirli diumenje l' Espartero en la Plassa de Toros, lo Sr. Lluch vá clavarli entre cap y coll una multa de 125 pessets s.

Per lo tant ja ho saben: molta amabilitat ab lo tinent d' arcalde Sr. Lluch.

Lo desafío entre 'l director del *Imparcial* y 'l del *Liberal* vá efectuarse en lo Circo Hipódromo de Madrit.

No fá molt qu' en la mateixa ciutat vá realizarse un desafío de periodistas sobre las taulas de un teatro.

De manera que 'l desafío vá en camí de convertirse en un espectacle públich. Ja no falta sino que 's fassa pagar entrada y qu' en la finestreta del lloch ahont dega durse á terme un *lance*, s' hi despatxin palcos, butacas y assientos de preferencia.

Per completar la cosa, sería convenient que 'l producte de la funció 's destinés á la curació del *duelista* que resultés ferit ó á pagarli l' enterro, cas de que resultés difunt. Y si sobrava alguna cosa podría destinarse á qualsevol objecte benéfich.

Ja que acceptém lo desafío com un legat dels temps bárbaros, sería oportú infiltrarli algún tant d' esperit modern.

Y l' esperit modern es eminentement práctic.

Ja son algunas las senyoras concurrents als teatros que al ferse la funció 's treuhen lo sombrero.

¡Qué 'n son de macas las que obran aixis!

Jo las hi faria un petó.

No obstant sempre se 'n troban de recalcitrants. Una d' ellas desatenia las súplicas de un concurrent que tenia al darrera y que ab tota amabilitat vá demanarli que 's descubris. No haventho pogut lograr ¿quina te 'n vá fer lo concurrent? Vá cubrirse ell.

Y 'ls de la fila del detrás d' ell, van comensar á dir:

(Continúa á la página 432.)

LOPEZ-EDITOR

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del Mitj, n.º 20

BARCELONA.

OBRAS DE PAUL DE KOCK
á UNA peseta el tomo. (Cubiertas cromo).

La lechera de Montfermeil.
Gustavo el calavera.
La joven de las tres enaguas.
El rigor de las desdichas.
Andrés el saboyano.
Las mujeres, el vino y el juego.
La hermana Ana.
La linda Margarita.
La señorita del piso quinto.
Los hijos del boulevard.
El hombre de los tres calzones.
Un racimo de grosella.
Travesuras de Frascueta.
A lo que obliga un desliz.
Un joven misterioso.
El asno del señor Martín.
La rival de su hija.
El barbero de París.
El bandido Giovanni.
La pérfida Fanny.
La boda de maese Pescozones.
Rosita y Rosina.
La hija adulterina.
El Cornudo.
La dama de los tres corsés.
El amor por las calles.
Papá suegro.
Senda de los ciruelos.
La explotadora de amantes.
El hijo de mi mujer.
Las ligas de la desposada.

Jacobo el perverso.
Los tíos de Perolina Brailard.
Un marido en busca de su mujer.
La señora de Pantalón.
Una mujer de tres caras.
Bigotes.
Las conquistas de un joven cándido.
Los arroyuelos.
La casa blanca.
Un buen sujeto.
El muchacho de la esquina.
Una casa de vecindad.
El rico Carmesán.
La sociedad de la Trufa.
El conserje de la calle del Barco.
La señora de Cucurucho.
La sonámbula.
Mi amigo Piffard.
La mujer, el marido y el amante.
El hombre inculto.
Magdalena.
París por dentro.
Isidoro el expósito.
Mi vecino Raimundo.
Pablo y su perro.
Georgina.
Los milagros del amor.
La Familia Gogó.
El amor que pasa y el amor que viene.

Próxim á publicarse

QUINZE DIAS Á LA LLUNA

per C. GUMA ab ilustracions de M. MOLINÉ

Un barret de riallas
PER SERAFÍ PITARRA IL·L·STRAT PER M. MOLINÉ

Sortirà dintre pochos dias

FRAY CANDIL
(Emilio Bobadilla)

CAPIROTAZOS
(SÁTIRAS Y CRÍTICAS)
Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

LUIS DE BONAFOUX
(ARAMIS)

COBA
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

J. YXART

EL AÑO PASADO
LETRAS Y ARTES EN BARCELONA
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

NITS DE LLUNA

APLECH DE POESÍAS DE FREDERICH SOLER (PITARRA)
Ab dibuixos de J. Lluís Pellicer. Preu: 2 ptas.

Frederich Soler (Pitarra)

Cuentos de la vora del foch. Ilustrats per M. Moliné. Preu: 2 pessetas.
Cuentos del avi. Ilustrats per M. Moliné. Preu: 2 pessetas.

Francisco Gras y Elias

ROMANCES
DE
CORTE Y VILLA
ilustrados por
DIEGUEZ, VAZQUEZ Y GOMEZ
Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

F. Salazar y Quintana

POESÍA DEL PORVENIR
Con una carta-prólogo de
D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL
Ilustraciones de F. Gomez.
Un tomo en 8.º con una cubierta al
cromo, Ptas. 2'50.

Emilia Pardo Bazan

UNA
CRISTIANA
(NOVELA)
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

APELES MESTRES

MARGARIDÓ POEMA IL·L·STRAT PER L' AUTOR
Preu: 2 pessetas.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

—¡Fuera ese sombrero!... ¡Eso es una indecencia!

Llavors la senyora recalitrant, creyentse que aquells piropos anavan per ella, vá descobrirse. Y 'l concurrent vá fer lo mateix. Y tothom vá poder disfrutar de la vista del escenari.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ma-ta-lás.*
2. Id. 2.ª—*Can-ta-re-llas.*
3. ENDAVINALLA.—*Un llibre.*
4. MUDANSA.—*Quica-Pica-Mica-Rica.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La fuerza de la conciencia.*
6. CONVERSA.—*Adela.*
7. GEROGLÍFICH.—*Un ast es per rostir.*

XARADAS.

I.

Prop de *Tres-quart* hi ha una plana que s' extén sempre galana, y ab la primavera bella presenta una maravella mostrandse encara més ufana, ab aquell ambient flayrós de mil riquíssimas flós: llensamins, *total*, rosés y moltas plantetas més que fan un conjunt hermós.

Dels arbres en l' enramada, alentat per la rosada, quan entona 'l rossinyol ab tan amorós condol tendras notas á sa aymada, formant coro entusiasmats uns joves, pèl mestre guiats, mostrand sempre gran cordura, entonan ab sa véu pura himnes patriótics y grats.

Al cap de molt poca estona sobre 'l busto de *Hu-segona*, d' aquellas notas autor, d' aplausos entre 'l remor hi posan una corona.

Durant aquell brillant dia en sas *dos-quatre* corria la sanch generosa: y bell ab son espléndit mantell així 'l blau cel los cobria.

B. PACU MIR.

II.

Dos-tres nineta pitera que t' aguanti la *tot jo*, y qu' en ta blanca *primera* imprimeixi un dols petó.

ENDAVINALLA.

Mon destino es treballar, y ho faig ab tan negra pena que m' están picant l' esquena y jo may me puch queixar.

Y ni menys puch enrahonar puig tinch la boca tapada,

perque de carn l' ha omplenada l' ingrát que de mí fá us. Vaja, lector, ets molt llus si no l' has endavinada.

J. SEVILLÁ.

TRENCA-CLOSCAS

ADELA VELLACALSA

DAS.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una població de la provincia de Girona.

CIUTADÁ M. F. DE G.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	—	Isla
6	7	5	1	2	3	—	Opera.	
5	4	1	2	7	—	Teatro.		
5	4	6	7	—	Carrer de Barcelona.			
6	4	5	—	Part del cos.				
5	2	—	Nota musical.					
3	—	Consonant.						
4	5	—	Metall.					
5	4	1	—	Licor.				
1	4	3	7	—	Animal.			
5	4	1	7	3	—	Nom d' home.		
5	7	1	4	3	7	—	id de dona.	
1	7	3	7	6	4	5	—	Ciutat de las Balears.

MAYET.

GEROGLÍFICH. TAN

:::
quit
+
for
lgl
1890
a

K. MISOLA.

AGRAVIS D' AMOR.

—¿Que hacemos la paz ó nó?
—¡Au, au... vés ab la Teresa!
¿Ca ta figuras que soy plato de sagunda mesa?

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23